

РЕШЕНИЕ

№ 37561

гр. София, 13.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 02.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **7745** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.
Образувано е по жалба от 17.07.2025 г. на Д. В. Б., [дата на раждане] гражданин на Р. федерация, ЛНЧ: [ЕГН], чрез процесуален представител, срещу Решение № 3731 от 03.07.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на постановеното решение, като се твърди, че същото е постановено в противоречие с материалния закон и нарушение на административнопроизводствените правила. Поддържа се наличието на предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Излага се становище, че в оспорения акт неправилно са анализирани фактите, свързани с личното положение на жалбоподателя и държавата му по произход. Твърди се, че той публично изразява несъгласието си с режима в Русия чрез социалните мрежи. Позовава се на доклади и анализи на международни организации в частта за нарушение на човешките права в Русия, както и на приети репресивни закони. Освен това се навеждат доводи за страх от преследване при връщане на страната си по произход, поради нетрадиционна сексуална ориентация. Твърди се, че връщането на жалбоподателя в Русия би поставило живота и сигурността му в заплата, като са налице и основателни опасения от преследване.

В съдебно заседание от 02.10.2025г. са изложени твърдения, че жалбоподателят има военно звание и издаден военен билет от държавата му по произход, като отделно от това е имал критично поведение спрямо войната в У.. Твърди се, че административният орган не е съобразил принадлежността на жалбоподателя към определена социална група, както и че при постановяване на обжалваното решение не е било проведено повторно интервю пред ДАБ при МС, на което жалбоподателя да има възможността да изложи своята ситуация. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание оспорва жалбата, като счита решението за правилно и законосъобразно и твърди, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и същото е в съответствие с материалния и процесуалния закон. Представят се четири броя справки за ситуацията в Р. федерация. Посочва, че твърденията за наличието на основания за преследване не са подкрепени с доказателства. Моли съдът да остави жалбата без уважение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител в съдебно заседание.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 24.10.2022г. Д. В. Б. е подал молба за предоставяне на международна закрила с № РД-09-3973 от 24.10.2022г. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС. Молбата била регистрирана с рег. № УП-21916 от 25.10.2022 г., като бил попълнен регистрационен лист и Евродак дактилоскопна карта. Чуждият гражданин представил национален паспорт и военен билет. /лист 397/

По делото са представени доказателства, видно от които жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ).

На 15.11.2022г. е получено писмо от ДАНС с изразено становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговоря на условията на ЗУБ. /лист 364/

На 15.12.2022 г. е проведено интервю с Д. В. Б., за което е съставен протокол /лист 367/.

По молба на кандидата рег. № УП-21916 от 19.12.2022г. с него е проведено второ интервю на 16.03.2023г., на което пояснява за политическите си възгледи и изтъква нетрадиционната си сексуална ориентация, за които се притеснявал да говори. /лист 340 и следващите/

Пред интервюиращия орган кандидатът заявил, че е напуснал Русия легално, на 21.09.2022 г., когато заминал за Г., а оттам със самолет за Турция. На 07.10.2022 г. влязъл легално, с влак, от И. в България, с българска туристическа виза. Пристигнал с приятеля си В. В.. Имали билети обратно за Турция, но не заминали заради обявената мобилизация. Заявил, че официално е женен, но има нетрадиционна сексуална ориентация. Изтъква промененото законодателство в Русия и възможността да бъде осъден за пропаганда на ЛГБТИ дейност. Фактът, че е женен и има деца обяснява с това, че искал да убеди себе си, че е бисексуален. Като причина за напускане на страната на произход сочи несъгласието си с войната с У., възможността да бъде мобилизиран и принуден да воюва. Имал публикации срещу войната в У.. Посочва, че срещу него не е имало

физическо насилие, както и че не членува в политическа партия или въоръжена групировка.

С решение № 11755 от 28.07.2023 г. на председателя на ДАБ при МС на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ, е отхвърлена молбата на кандидата за международна закрила. Административният орган е приел, че за Д. В. Б. не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като от бежанската му история не може да се направи извод за наличието на основателни опасения от преследване по причините, изброени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Административният орган е изтъкнал редица противоречия в бежанската история на кандидата. Твърденията относно сексуалната ориентация на кандидата са оценени с ниска степен на относимост и без конкретни аргументи, които да доказват, че животът на руския гражданин е в риск и той би бил изложен на преследване. Относно заявения отказ да бъде мобилизиран и да участва във военни действия органът е приел, че сам по себе си той не е достатъчен аргумент да се приеме наличие на преследване спрямо чуждия гражданин, който не бил представил доказателства в тази насока, нито е заявил да е бил търсен в М., вкл. не е представил призовка от страна военните органи в страната му на произход. По повод реалната възможност за мобилизация на кандидата е цитиран Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец издаден от ВКБООН, според който: "В страни, където военната служба е задължителна, неизпълнението на това задължение често е наказуемо по закон. Освен това независимо дали военната повинност е задължителна или не, дезертирането неминуемо се счита за криминално престъпление. Наказанието в различните страни е различно и обикновено не се счита за преследване. Опасенията от преследване и наказание за дезертиране или за опит за бягство от военна служба сами по себе си не представляват основателни опасения от преследване по смисъла на дефиницията" (глава V, § 167, стр. 52). В обобщение органът е приел, че спрямо жалбоподателя не се установявало осъществено преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова, както и за липса на основания за предоставяне на субсидиарна закрила по чл.9 от ЗУБ. Въз основа на справка вх. № ЦУ-780 от 06.06.2023 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС относно актуалната обстановка в Русия не са установени и разширенията, дадени в Тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 и в Решение на СЕС от 30.01.2014 г. по дело С-285/12 във връзка с приложението на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като към момента на издаване на решението обстановката в Русия не можело да се определи като въоръжен конфликт. Посочените от кандидата лични мотиви за желанието му да живее в Република България не са оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Решение № 11755 от 28.07.2023 г. на председателя на ДАБ при МС е обжалвано пред АССГ и с решение №7257/24.11.2023г. на АССГ, 5-ти състав по адм. дело №8129/2023г. съдът е отхвърлил жалбата на Б. срещу решение № 11755 от 28.07.2023 г. на председателя на ДАБ при МС. С решение №6800/04.06.2024г. на ВАС по адм. дело №338/2024г. по описа на ВАС съдът е отменил решението на АССГ и е върнал делото на друг състав на АССГ за ново произнасяне.

С решение №11437/10.07.2024г. на АССГ по адм. дело №5860/2024г. на АССГ съдът е отменил решение № 11755 от 28.07.2023 г. на председателя на ДАБ при МС и е върнал преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата за международна закрила. С решение №1453/17.02.2025г. на ВАС, по адм. дело №9988/2024г. по описа на ВАС съдът е потвърдил решение №11437/10.07.2024г. на АССГ по адм. дело №5860/2024г. на АССГ, като е приел, че наказанието за дезертиране или бягство от военна служба, в светлината на всички други изисквания на определението, може да се счита за преследване“.

След връщането от съда на преписката на административния орган за ново произнасяне по

молбата за международна закрила, Председателят на ДАБ се е произнесъл с оспорваното Решение № 3731 от 03.07.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В мотивите си административният орган е приел, че от доказателствата по преписката не може да се направи извод за наличието на основателни опасения за преследване по някое от визираните в ЗУБ основания по чл. 8, ал. 1. Прието е, че заявения страх да бъде мобилизиран, не обосновава мотив за предоставяне на статут на бежанец. Органът е достигнал до извод за липса на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, като е посочено, че въз основа на събраните по делото доказателства е установено, че молителят не е бил принуден да напусне родината си, поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

В хода на административното производство са представени справки от 23.01.2025г., 31.01.2025г., 29.05.2025г. и от 06.06.2025г. на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в Р. Федерация. /лист 128, 144, 153 и 169/

В съдебно заседание жалбоподателят предоставя справка от Генералната прокуратура на Руската федерация във връзка с ограничаване на достъпа на Д. В. Б. в социалната мрежа „ВКонтакте“, която ограничава дискредитиращи материали относно действия на органите на Държавната власт в Руската федерация.

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила - от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи историята си и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявения от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него арабски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

В частта за отказ от предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя обжалваното решение е издадено в противоречие с материалния закон. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно

административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал Р. федерация поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсеция убежище, следва да са актуални. В случая, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията, направени по време на интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за Руската федерация на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС.

Жалбоподателят твърди, че е с нетрадиционна сексуална ориентация, а отношението в Русия спрямо него е крайно отрицателно предвид законодателните промени през 2023 г. В случая обаче, не се представят доказателства за наличието на основателен страх от евентуално преследване при завръщането си в страната по произход.

Неоснователни за възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя за наличие на съществени процесуални нарушения, поради непровеждане на ново интервю

с жалбоподателя след връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне. Съгласно чл.63а, ал. 5 ЗУБ „Интервюиращият орган провежда допълнителни интервюта, ако е необходимо за нуждите на съответното производство.“, а ал.13 предвижда, че „Отсъствието на интервю в съответствие с настоящия член не е пречка за вземане на решение по молбата за международна закрила“. В този смисъл за административния орган не съществува задължение за провеждане на ново интервю. Съгласно Решение № 11704 от 29.11.2023 г. на ВАС по адм. д. № 8732/2023 г. *при наличие на нови данни*, относими към личната история на чужденеца, за административния орган би било налице задължение да бъде проведено допълнително интервю, като такива не се установяват от данните по делото, а и не се сочат от лицето. В случая липсата на повторно интервю не води до ограничаване правото на защита на жалбоподателя като не е налице процесуално нарушение.

Съдът не кредитира представените доказателства от жалбоподателя в справка от Генералната прокуратура на Руската федерация във връзка с ограничаване на достъпа на жалбоподателя в социалната мрежа „ВКонтакте“, поради дискредитиращи материали относно действия на органите на Държавната власт в Руската федерация. От предоставената справка не става ясно годината, в която са направени твърдените изявления, а ако се приеме, че същите са от 2024г. се поставя въпроса от момента на пристигането на жалбоподателя в България от 2022 дали има други такива и в този смисъл дали направените изявления в социалната мрежа /ако действително се приеме, че са направени/ не са „целеви“ с оглед воденото съдебно производство.

Относно твърденията за реалната възможност за мобилизация на кандидата следва да се отбележи, че съгласно представената по делото справка относно Руската федерация от 06.06.2025г. /л.454 и сл./ „през 2023г. и до 8 ноември 2024г. не е проведена мобилизационна кампания, като властите се фокусират върху набирането на военни чрез увеличаване на финансовите стимули“. Изрично е отбелязано, че „въпреки инициативите за изменение на чл.328 НК да се въведе наказание лишаване от свобода за лица, избягващи военна мобилизация, такъв законопроект не е внесен в Държавната дума и следователно избягването на мобилизация остава без наказателна отговорност“. В този смисъл дори и да се приеме за безспорно доказано по делото, че жалбоподателят е бил призован за военна служба, това не е престъпление съгласно руското законодателство и няма риск от преследване. В цитираната справка изрично е посочено, че „само войници по договор могат да бъдат наказвани като дезертьори и законно дезертьорство може да се случи само в рамките на определено бойно поделение“, какъвто не е настоящия случай. Ето защо следва извода, че са налице доказателства, съдържащи се в официалната справка на дирекция „Международна дейност“ от 06.06.2025г. представена в съдебно заседание от 02.10.2025г., които да водят на извода за липса на преследване, респ. на опасност от преследване за жалбоподателя при завръщането му в страната му по произход.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 17.07.2025 г. на Д. В. Б., [дата на раждане] гражданин на Р. федерация, ЛНЧ: [ЕГН], чрез процесуален представител, срещу Решение № 3731 от 03.07.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с

което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му до страните чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: